

Iwona Dąbrowska, Ryta Kozłowska

Franknowo, pow. Biskupiec

Informator Archeologiczny : badania 6, 179-180

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Prace były kontynuacją i objęły powierzchnię 15 arów zlokalizowanych w południowo i północno zachodniej części osady. Odkryto 16 obiektów nieruchomych osady, a mianowicie: 3 obiekty mieszkalne - półziemianki, 7 obiektów gospodarczych - jamy, 3 paleniska otwarte, 1 obiekt lużycki - jamę oraz pojedynczy obiekt - który ze względu na częściowy stan zachowania, trudno zaliczyć do którejkolwiek grupy obiektów. Ceramika stanowiła główny materiał zabytkowy. Były to naczynia dość fragmentarycznie zachowane, ręcznie lepiące w zdecydowanej większości niewielkiej i średniej wielkości o powierzchni silnie zglądanej, nieco chropowatej, zabarwieniu szarawo-brązowym i mocnym wypale. Ornament wystąpił zaledwie w kilku wypadkach.

Z pozostałych zabytków na uwagę zasługuje duży fragment żaren kamiennych, znaleziony w wypełniaku półziemianki, przedmioty żelazne - reprezentowane przez fragmentarycznie zachowane noże oraz dość sporadycznie występujące przęśliki gliniane i oseeki kamienne. Inwentarz ruchomy uzyskany podczas badań w br. analogiczny jest do inwentarza z poprzednich sezonów, który w oparciu o dość liczne analogie datować można na 2 połowę VI - VII wiek n.e.

Do całościowego zakończenia badań na powyższej osadzie pozostała powierzchnia około 15 arów w jej południowo wschodniej części.

DZIERŻĘCIN, pow. Ślawn
Stanowisko 3

patrz okres wpływów rzymskich

FRANKNOWO, pow Biskupiec

Instytut Historii Kultury
Materialnej PAN
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Iwona Dąbrowska
oraz mgr Ryta Kozłowska. Finansował IHKM
PAN. Trzeci sezon badań. Osada wczesno-
średniowieczna / VI - IX wiek/.

Wykopy koncentrowały się w części północnej i zachodniej stanowiska, na kulminacji oraz zboczu wzgórza, w nawiązaniu do części osady przebadanej w 1969 i 1971 roku.

Uchwycono południową i zachodnią granicę osady, stwierdzając wypływanie się warstwy kulturowej aż do zupełnego jej zaniku w tej części wzgórza. Nieliczne obiekty zlokalizowane na tym odcinku miały charakter jam gospodarczych charakteryzujących się ubogim inwentarzem ruchomym. Stwierdzono zaleganie intensywnej

warstwy kulturowej związanej z bardziej regularną zabudową mieszkalnej części osady w północno-zachodniej partii wzgórza, na jego kulminacji i zboczu.

Przekopano łącznie 820 m², odkrywając 20 obiektów. Trzy spośród jam spełniały prawdopodobnie funkcje budynków mieszkalnych. Posiadały one kształty dość regularne, w przybliżeniu prostokątne o rozmiarach 4,5 x 3 m, 4 x 2,5 m. Miąższość wypełniak wahała się w granicach od 0,2 do 0,7 m. W jednym z budynków zlokalizowano dno pieca glinianego o średnicy około 1,2 m, usytuowanego w południowej części obiektu. Inwentarz ruchomy stanowiły fragmenty naczyń i kości zwierzęce. Charakter wypełniak odkrytych obiektów wskazuje, iż były to budynki o konstrukcji półziemiankowej. Nie stwierdzono dotąd żadnych prawidłowości w ich orientowaniu. Pozostałe objekty to jamy o charakterze gospodarczym. Średnice ich wynosiły od 0,4 do 2,5 m. Inwentarz ruchomy stanowiły fragmenty naczyń i kości zwierzęce obok przęślika i łyżew kościanych. Na uwagę szczególną zasługuje Jama 4/72, regularna w planie i w profilach, o średnicy 1,6 m, miąższości wypełniaka 2,35 m. Spełniała ona prawdopodobnie funkcję jamy spichrzowej.

Wstępna analiza materiału potwierdza chronologię stanowiska na okres od końca VI do IX wieku.

Z uwagi na koncentrację obiektów mieszkalnych w części północnej wzgórza dotąd nieprzebadanej, a także konieczność uchwycenia północnej granicy osady prace wykopaliskowe winny być kontynuowane.

GLINIANY, pow. Wołów

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
we Wrocławiu

Badania prowadzili mgr Tadeusz Kaletyn
i Bożko Babić. Finansował WKZ we Wrocławiu i Prezydium PRN w Wołowie. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko szkieletowe
X-XIII w.

Przebadano powierzchnię 1 ara. Odkryto 8 grobów/ numeracja od XVIII- do XXIV/. Występowały one na głębokości od 0,5 do 1 m. Były poważnie uszkodzone. Szkielety były wydłużone po osi wschód-zachód. Wśród inwentarza grobowego na uwagę zasługują srebrne kabłączki skroniowe oraz nóż żelazny z resztkami pochwy.

Badania będą kontynuowane.